Міхась Болсун

Міхаіл Міхайлавіч Болсун нарадзіўся 23 лютага 1942 года на Чачэршчыне. Скончыў Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт, аддзяленне журналістыкі Мінскай ВПШ. Працаваў рабочым саўгаса, загадчыкам бібліятэкі, настаўнікам. Быў намеснікам рэдактара чачэрскай раёнкі, галоўным рэдактарам раённай газеты ў Буда-Кашалёве, шмат гадоў адпрацаваў на абласным радыё.

Жыве ў Гомелі. Паэт. Піша на беларускай мове. Аўтар трох паэтычных зборнікаў «Яблыня ў фаце» і «Там, дзе задумлівы Сож...», «Спатканне з поўняй». Укладальнік кнігі літаратараў Чачэршчыны. Вершы М. Болсуна друкаваліся ў калектыўных зборніках «Натхненне», «Святло шчымлівай памяці», у газетах і часопісах. Член ГА «Саюз пісьменнікаў Беларусі».

Мая любоў...

За свіст шпакоў у веснім садзе,
За пошчак звонкі салаўя,
За сінь лясоў на даляглядзе —
Мая любоў табе, зямля!
За мужнасць ратную і працу,
За хлебасольства ад душы,
За крылы думак, спраў багацце,
Дабро, спагаду без мяжы,
За водар летні ў лузе стога,
За поціск шчырае рукі,
За слова цёплае ў дарогу —
Мая любоў вам, землякі!

Гімнасцёрка

Прымяраў я яе
З трапяткім хваляваннем,
Калі ў войска пайшоў,
Каб Радзіме служыць.
І зялёным было
На плацу тое ранне,
Хоць сняжок навокал
Матылямі кружыў.

Прыгадаў, як глядзіць
Бацька шчыра са здымка
Ў гімнасцёрцы такой,
Што насіў у вайну,
З земляком-сябруком
У салдацкім абдымку, —
Фота ў рамцы разной
Дзед змясціў на сцяну.

Гімнасцёрку пасля
Ў хаце роднай пабачыў,
Калі бацька з вайны
Перамогу прынёс.
Шчасце біла праз край,
Арашалася плачам,
Не саромеўся род
Тады радасных слёз.

Мой хлапечы пагляд
Згледзеў зорку на шапцы,
Гімнасцёркі рукаў,
Што ля дзіркі зрыжэў.
І не знаў я, малы,
Што было мала шанцаў
Паглядзець на мяне, —
Бой быў цяжкі за Ржэў.

...Разумею цяпер
Я салдат-ветэранаў,
Калі форму сваю
З той вайны берагуць —
Сведку жорткіх баёў,
Перамог не экранных,
Калі з крыкам «ура»
У атаку ўстаюць...

Помняць сцэны...

Залескаму народнаму хору
Чачэрскага раёна

Вёска прапісалася на ўзлессі,
Дзе азёраў сподкі і гаі.
У Залессі так спяваюць песні,
Што зайздросцяць нават салаўі.

Хор славуты памятаюць сцэны,
Шчырых, галасістых Еўдакій,
Талент іх ад Бога, неацэнны,
Дзе шчэ стрэнеш весялух такіх!

Песні тыя — душ людскіх крыніца,
Дзе струменяць чыстыя ключы.
Іх паслухаць — мудрасці напіцца,
Радасцю самоту палячыць.

Веру: не заціхне вёскі голас,
Дзе шуміць паводкаю вада,
Поле росціць ураджайны колас,
Свеціцца наземная «Звязда»[1].

[1] «Звязда» — назва гаспадаркі.

З іх пісаць бы абразы...

Не модна мой радок гучыць,
Ды як жа з памяці мне сцерці
У плуг запрэжаных жанчын,
На полі бой з галоднай смерцю?

Былі ж прыкметаю гадоў
Пустыя свірны і кадушкі,
І слёзы горкія ўдоў
Хавалі мокрыя падушкі.

Худыя дзеці, нібы цень,
У маці лустачку прасілі.
Пусты ж не песціў працадзень,
Трывалі ўдовы, што ёсць сілы.

Жылі суседзі, бы радня,
Адзінай, дружнай талакою.
Была ж у сэрцах дабрыня,
Цяпер не стрэнешся з такою.

Зярняты сеялі вясной
І жыта жалі гуртам, з песняй.
Яе вяртае памяць зноў,
Як чую птаха ў паднябессі.

...Душа бабуль — чысцей расы,
Хоць моц і спрыт ужо не тыя.
З бабуль пісаць бы абразы
За справы іхнія святыя.

На могілках

Магіл фарбую агароджы.
Блакіт кладзецца на крыжы.
Жыццё зямное, як дар Божы,
Мой род у клопатах пражыў.

Карэнні радавога дрэва...
Куды ні глянь: груды, груды...
Самотна ціша ля іх дрэмле,
Ля кветак толькі чмель руды.

Сумуе стромная бяроза.
Вясной блакіт раскіне бэз.
Святое месца — пры дарозе,
Дзе рэчкі стужка, луг і лес.

Парой асенняй неба клінам
Расколе вырай жураўлёў
І скіне скаргу дзеду Кліму
З балот асушаных без слоў.

Лістоў зжаўцелыя аладкі
Прымае могілак трава.
Бабуля спіць мая Паладка —
Умела смерць сыноў трываць.

А побач бацька з маці тута,
Сястра малодшая і брат.
Трывожны чую сэрца грукат,
Зямля спяшыла іх забраць.

Фарбую моўчкі агароджы.
Блакіт кладзецца на крыжы.
Навокал дзень плыве прыгожы,
Ды смутак-цяжар на душы.

І слёзы высахлі. Не плачу.
Жыцця майго вузее шлях.
Раблю магілам справаздачу
Аб справах добрых і грахах.

Душа

Міколу Мятліцкаму

Душа параненаю птушкай
У кут чарнобыльскі ляціць,
Дзе марсы сніў, надзеі гушкаў,
Узнёсла крочыў па жыцці.

Радок выспельваў самы першы.
І той спяваў, бы весні птах.
Наканавана было вершам
Стаць «Абеліскам» у жытах.

Хітрыла шумная сталіца:
Куды ж твой Бабчын уцячэ?
Што варта з ёю парадніцца —
Душа былое адсячэ.

А ў ёй жыве «Палескі смутак»,
І «Бабчын» — боль,
«Замкнёны дом»,
Ляціць сюды, дзе ўсіх раскута
Зялёны бор вітаў крылом.

Усё сплялося: боль і радасць,
Хаўтурны плач і ціплы смех.
Хоць горкі яблык з яго саду,
Душа затое — першы снег.

Да скону тэм паэту хопіць,
Бо думак творчых — без мяжы,
І грэе «Полымя» — часопіс —
Ягоным полымем душы.

***

Зноў журбою на струнах дажджоў
Зацягнулася восені песня,
І на крылах кліны жураўлёў
Радасць цёплую ў вырай панеслі.

І звіняць звонкай меддзю лісты
Па-над сцежкамі ў вальсе апошнім,
А туман абдымае густы
Схаладнелую, рыжую пожню.

І зайздросціць кастрам пастухоў,
Дзе пахучая бульба пячэцца
Нават сонца. Яно раніцой
І не супраць само пагрэцца.